

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **SENZO, a. s.** se sídlem Hradební 1021/19, Cheb, zastoupen JUDr. Janem Vydrou, advokátem se sídlem Hošťálkova 1b, Praha 6, proti žalovanému: **Celní ředitelství České Budějovice**, se sídlem Kasárenská 6, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 4. 2010, č. j. 10 Af 21/2010 - 74, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil rozsudkem ze dne 19. 4. 2010, č. j. 10 Af 21/2010 – 74, rozhodnutí Celní ředitelství České Budějovice (dále jen „stěžovatel“) ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1891/2009-030100-21, kterým bylo změněno rozhodnutí o přeplatku Celního úřadu České Budějovice (dále jen „celní úřad“) ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1414/2009 036100-21.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž navrhl, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Návrh odůvodnil tím, že podle napadeného rozsudku by měl stanovit výši úroků podle ust. § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), aniž by byla jednoznačně zodpovězena otázky aplikace tohoto ustanovení, a to zejména ve vztahu k ust. § 286 a § 320 zákona č. 13/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „celní zákon“). Úrok vyměřený podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků by v daném případě dosahoval pětimístné částky (přibližně 350 až 650 tisíc Kč podle druhu sazby). Podle stěžovatele není zřejmé, jaký by měl být postup správního orgánu, který v důsledku právního názoru krajského soudu přizná úrok a poté uspěje u Nejvyššího správního soudu s kasační stížností. S ohledem na předpokládanou výši úroku a na riziko existence dvou rozhodnutí v jedné věci má stěžovatel za to, že postupem podle názoru krajského soudu by mu vznikla nenahraditelná újma. Podle přesvědčení stěžovatele se přiznání odkladného účinku nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Podle ust. § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. se užije přiměřeně.

Podle ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Podle odst. 3

citovaného ustanovení se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Při rozhodování o přiznání odkladného účinku soud zjišťuje splnění zákonných předpokladů uvedených v ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. Povinnost tvrdit a prokázat vznik nenahraditelné újmy má stěžovatel. Pokud jde o splnění zbývajících dvou zákonných předpokladů, tj. že přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a že není v rozporu s veřejným zájmem, vychází soud z obsahu soudního a správního spisu, neboť zákon neukládá soudu provádět dokazování týkající se splnění těchto předpokladů a jejich zjišťování z úřední povinnosti. K tomu, aby soud mohl o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnout, musí stěžovatel konkretizovat, jakou nenahraditelnou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že skutečnosti odůvodňující přiznání odkladného účinku jsou odlišné od důvodů kasační stížnosti. Zatímco v kasační stížnosti stěžovatel uvádí, proč je rozhodnutí nezákonné, v žádosti o odkladný účinek zdůvodňuje, proč by měl být účinek rozhodnutí krajského soudu odložen do meritorního rozhodnutí ve věci. V případě přiznání odkladného účinku musí být vliv rozsudku krajského soudu na právní sféru stěžovatele zcela mimořádný a jeho důsledky musí být spojeny s okamžitým výkonem rozhodnutí, kterému je proto třeba předejít.

Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikované pod č. 786/2006 Sb. NSS, podle kterého i správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě. V daném případě zrušením rozhodnutí stěžovatele a vrácením věci k dalšímu řízení nebyla stěžovateli stanovena žádná povinnost, jejíž výkon by pro něho mohl znamenat nenahraditelnou újmu, ani zde nenastaly a nemohou nastat takové právní následky, které by takovouto újmu pro stěžovatele znamenaly. Je nepochybné, že to pro stěžovatele může znamenat určité zvýšené ekonomické náklady, nicméně u státu není představitelné, aby taková újma pohybující se v řádu stovek tisíc Kč byla „nenahraditelnou újmou“ ve smyslu ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. Vyměření úroku v této výši nemůže způsobit stěžovateli s ohledem na rozsah a obsah státního rozpočtu vznik nenahraditelné újmy; neboť tyto náklady jsou součástí nákladů státního rozpočtu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33, www.nssoud.cz). Komplikace správního řízení, jíž se obává stěžovatel není ničím mimořádným, protože v případě, kde lze rozhodnutí správních soudů přezkoumat na základě kasační stížnosti, se naopak jedná o poměrně častou eventualitu. Zrušením rozhodnutí správního orgánu a vrácením věci k dalšímu řízení bez dalšího nehrozí správnímu orgánu nenahraditelná újma (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2003, č. j. 1 Ads 10/2003 - 52, publ. pod č. 46/2004 Sb. NSS). Za nenahraditelnou újmu nelze považovat povinnost stěžovatele znovu rozhodnout o návrhu žalobce, a to ani v situaci, kdy budoucí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu může případně vést i tomu, že právní názor krajského soudu bude korigován a v závislosti na tom bude třeba zpětně korigovat i postup správního orgánu na základě závazného právního názoru krajského soudu.

Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu